

— Да тръгнемъ ли? — казалъ —
— Добре.

Той тръгналъ. Следъ него
тѣ тръгнали сѫщо
и чувствали нѣкаквѣ хладъ.

Войника си казалъ:

„Веднѣжъ да се свѣрши...
Загазилъ си здравата, братъ“.

Вѣвъ коридора
тихо говорятъ.

Мракъ се вѣ жглите тай.

Слѣзнали после на двора,
а горе

вече зората блести.

Човѣкътъ погледналь зората вѣ
която

се кѣпѣла съ блѣсъкъ звезда
и мислѣль за своята

тежка

човѣшка,

жестока

безока

сѫdba.

„Тя — моята свѣрши. . .

Ще висна обесенъ.

Но белкимъ тя свѣршва

съ менъ? —

Живота ще дойде по-хубавъ
отъ пѣсенъ,

по-хубавъ отъ пролѣтенъ денъ.“